

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA, s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8, 170 00 Praha 7 – Holešovice, zastoupené JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem Štupartská 4, 110 00 Praha 1 – Staré Město, proti žalované **Státní veterinární správě**, se sídlem Slezská 7, 120 00 Praha 2 – Královské Vinohrady, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 6. 2008, č. j. RED/1067/2008-1,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2008 shledala Krajská veterinární správa pro Pardubický kraj žalobkyni vinnou porušením povinnosti stanovené předpisem Evropských společenství ve smyslu § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči. Konkrétně žalobkyně porušila článek 4 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, neboť četnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v jejích šesti provozovnách, v nichž proběhla kontrola v období 24. 8. 2007 – 28. 11. 2007, neodpovídala zvláštní četnosti odběru vzorků stanovené v příloze I nařízení. Za to veterinární správa uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč.

Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2008 a napadené rozhodnutí potvrdil. V řízení bylo zjištěno, že pro všechny své provozovny má žalobkyně stanoven shodný systém HACCP, v němž je uvedeno, že analýza výrobků chemickým a mikrobiologickým vyšetřením se provádí v četnosti dle ročního plánu analýz (který však nebyl při kontrolách předložen); osoby účastníci se kontrol k tomu shodně uváděly, že odběr a rozbor vzorků masných polotovarů je prováděn dvakrát ročně. Žalovaný se však ztotožnil s veterinární správou v tom, že v případě žalobkyně byla četnost odběru vzorků stanovena přímo v příloze I kapitole 3 oddílu 3.2 nařízení (nejméně jednou týdně, při splnění určitých podmínek pak jednou za čtrnáct dní), neboť jde o provozovatele potravinářského podniku provozujícího zařízení, které vyrábí masné polotovary. Podle svého čl. 3 odst. 1 se nařízení vztahuje i na maloobchod, tedy i na provozovny žalobkyně.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítla, že veterinární správa pochybila, pokud ji nevyzvala k doplnění blanketního odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a rozhodla o odvolání, které nebylo pro nedostatek zákonných náležitostí způsobilé k meritornímu přezkoumání. O tom svědčí i skutečnost, že žalovaný se nevypořádal s námitkou – byť pouze obecně formulovanou – že rozhodnutí je vadné i po stránce procesněprávní. Z opatrnosti žalobkyně vznesla i hmotněprávní námitku; je přesvědčena, že se správního deliktu nedopustila. Masné polotovary jsou v její provozovně vyráběny přímo z výsekového masa, které je dodáváno od certifikovaných dodavatelů; ti jsou pod stálým veterinárním dozorem. Masná surovina, použitá pro výrobu polotovaru, je porcována z masa, které je ve stejné provozovně souběžně prodáváno jako výsekové maso. Čl. 3 odst. 1 nařízení ukládá žalobkyni zajistit, aby potraviny splňovaly příslušná mikrobiologická kritéria; to žalobkyně splnila, polotovary byly mikrobiologicky nezávadné, jak prokázaly laboratorní rozborů. Z čl. 4 odst. 1 nařízení je zřejmé, že podle přílohy I mají postupovat provozovatelé jen v případě potřeby; je přitom vždy třeba přihlížet k okolnostem konkrétní „výroby“. Žalobkyně neprovozuje ani jatka, ani závod (viz název přílohy I kapitoly 3 oddílu 3.2 nařízení), její maloobchodní prodejna (která vyrábí 100 – 500 kg polotovarů týdně) není zamýšleným adresátem povinností. Ostatně náklady na rozborů by převýšily příjmy z prodeje polotovarů; nařízení by nemělo být vykládáno tak, aby neúměrně omezovalo obchod a volný pohyb potravin. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rovněž požádala, aby soud položil Evropskému soudnímu dvoru předběžnou otázku, zda se při prokázaných uvedených okolnostech (výrobce je maloobchodník s ověřeným HACCP, produkující malé množství čerstvých masných polotovarů podléhajících obligatorně tepelné úpravě, které nabízí na místě výroby k prodeji pouze konečnému spotřebiteli, přičemž surovina pochází od dodavatelů dozorovaných žalobkyní a je souběžně prodávána jako výsekové maso v téže provozovně žalobkyně) na žalobkyni vztahuje tvrzená povinnost.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech. Upozornil na to, že žalobkyně – navzdory tomu, že své odvolání označila jako „blanketní“ – zde uvedla, v čem spatřuje rozpor rozhodnutí s právními předpisy (totiž že se povinnost stanovená nařízením nevztahuje na její činnost). Odvolací orgán má ze zákona povinnost přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, což učinil; krom toho také přezkoumal věcnou správnost rozhodnutí. Žalobkyně nemohla být zkrácena na svých procesních právech už jen proto, že měla lhůtu k podání odvolání stejnou jako každý jiný účastník správního řízení, a ačkoli sama uvedla, že odvolání doplní, neudělala to ani během více než pěti týdnů. Tuto její nečinnost nelze přičítat k tíži správnímu orgánu: žalobkyně by v takovém případě svou nečinností získala lepší procesní postavení v porovnání s jinými účastníky řízení, kteří ctí lhůtu k podání odvolání. Čl. 3 odst. 1 nařízení stanoví pouze obecné požadavky; jedním z konkrétních způsobů dosažení těchto požadavků je však postup podle čl. 4 odst. 1 a 2 nařízení, povinný pro skupinu provozovatelů, do níž žalobkyně podle názoru žalovaného rovněž spadá. Základním cílem potravinového práva je ochrana lidského života a zdraví a ochrana zájmů spotřebitelů; dalším cílem je i volný pohyb potravin, ovšem pouze takových, které jsou vyráběny nebo uváděny na trh podle zásad a požadavků potravinového práva. K námitce, že žalobkyně neprovozuje jatka ani závod, žalovaný uvedl, že citovaná příloha I nařízení používá dále v textu pojem „zařízení“, nikoli „závod“ (anglický výraz „premises“ značí provozovnu, prostory pro výrobu). Určitá provozovna může být vyňata z povinnosti odebírat vzorky ve stanovených intervalech, to však jen na základě rozhodnutí orgánu veterinární správy, o jehož vydání žalobkyně nepožádala. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném dne 2. 11. 2011 strany setrvaly na svých stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil, že ve dnech 24. 8. – 22. 11. 2007 provedla Krajská veterinární správa pro Pardubický kraj kontrolu v provozovnách žalobkyně v Pardubicích, Přelouči, Poličce, Svitavách, Holicích v Čechách a Ústí nad Orlicí. Průběh kontrol byl ve všech provozovnách velmi podobný: vedoucí provozovny vždy kontrolnímu orgánu sdělila, že evropské předpisy umožňují každému provozovateli, aby si sám stanovil, s jakými hygienickými riziky je spojena jeho výroba a jak těmto rizikům bude čelit. Žalobkyně proto vytvořila svůj vlastní koncept HACCP, v jehož rámci se mikrobiologická analýza vzorků masných výrobků provádí jednou až dvakrát ročně. To bylo kontrolním orgánem i doloženo s tím, že nález mikrobiologického vyšetření vyhovuje požadavkům nařízení Komise (ES) č. 2073/2005. V rozhodnutí vydaném v I. stupni správní orgán zdůraznil, že při kontrolách v různých provozovnách předkládala žalobkyně vždy kopii stejného protokolu o laboratorních zkouškách, měnil se jen seznam odebraných vzorků přiložený k protokolu a označený razítkem provozovny. Žalobkyně v odvolání ze dne 12. 5. 2008 namítla, že rozhodnutí je vadné jak po stránce hmotněprávní, tak po stránce procesní. Správního deliktu se podle svého přesvědčení nedopustila; povinnost stanovená nařízením Komise (ES) č. 2073/2005 se na ni nevztahuje, neboť žalobkyně

vyrábí masné polotovary maloobchodním způsobem a v malém množství. Žalobkyně označila odvolání za blanketní a přislíbila je doplnit. To neučinila, ani k tomu nebyla vyzvána; žalovaný pak vydal napadené rozhodnutí o odvolání.

Ze spisu je rovněž zřejmé, že žalobkyně dne 11. 2. 2006 požádala o snížení frekvence odběru vzorků v provozovnách v Přelouči, v Pardubicích a v Holicích v Čechách; této žádosti však správní orgány nevyhověly (rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. a 13. 6. 2007), neboť z předložených výsledků mikrobiologického vyšetření nebylo možno s jistotou usoudit na to, že vzorky byly odebrány v příslušných provozovnách. Rozhodnutí vydané v I. stupni ve věci správního deliktu přitom uvádí, že z požadavků na četnost odběru vzorků byla vyňata provozovna žalobkyně v Hlinsku.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně namítala, že správní orgán pochybil, pokud ji nevyzval k doplnění jejího blanketního odvolání; této námitce nedal soud za pravdu. Předně soud nepovažuje odvolání žalobkyně, doručené dne 14. 5. 2008 Krajské veterinární správě pro Pardubický kraj, za blanketní. „Blanketní“ podání již podle své etymologie značí takové, které je „prázdné“, tj. neobsahuje žádné důvody; o takovém typu podání ovšem v případě žalobkyně nemůže být řeč. Ve svém odvolání žalobkyně uvedla, že podává odvolání do všech částí rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Pardubický kraj ze dne 25. 4. 2008 s tím, že rozhodnutí je vadné po stránce jak hmotněprávní, tak procesní. Žalobkyně se podle svého přesvědčení nedopustila vytýkaného porušení normy evropského potravinového práva. Její činnost je totiž pouze lokální a spočívá v maloobchodní výrobě masných polotovarů v malém množství, přičemž tyto polotovary jsou přímo prodávány výlučně konečnému spotřebiteli; užitá ustanovení nařízení Komise ES č. 2073/2005 se na ni tedy nevztahují. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a dodala, že toto *blanketní odvolání* doplní v následujících dnech.

Jak je zřejmé, odvolání obsahuje zřetelnou a konkrétní hmotněprávní argumentaci směřující k samotné osobní působnosti nařízení Komise ES č. 2073/2005; žalovaný se také s touto argumentací ve svém rozhodnutí vypořádal (na okraj soud podotýká, že ostatně i žaloba je vlastně jen variací na tento základní hmotněprávní postoj žalobkyně). To, že žalobkyně označí podání jako „blanketní“, z něj ještě blanketní podání nečiní; blanketní povahu odvolání nezpůsobuje ani skutečnost, že žalobkyně se v něm zmínila i o procesních vadách, které ale nijak nespecifikovala. Skutečně blanketní odvolání – tj. odvolání, které neobsahuje žádné odvolací důvody, a neumožňuje tedy odvolacímu orgánu, aby napadené rozhodnutí věcně přezkoumal – zakládá správnímu orgánu povinnost vyzvat odvolatele k jeho doplnění podle § 37 odst. 3 správního řádu; ten stanoví, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Odvolání žalobkyně však mělo všechny předepsané náležitosti – bylo z něj patrné, kdo je činí, které věci se týká a co navrhuje (§ 37 odst. 2 správního řádu), i v jakém rozsahu žalobkyně napadá rozhodnutí v I. stupni („do všech jeho částí“) a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo (§ 82 odst. 2 správního řádu). Za vadu odvolání nelze považovat to, že ačkoli hmotněprávní vada zde blíže rozvedena byla, namítaná procesní vada nikoli. Aby bylo odvolání projednatelné, stačí, když obsahuje jeden dostatečně specifikovaný odvolací důvod, a tak tomu v této věci bylo. Podle přesvědčení soudu nelze z § 37 odst. 3 správního řádu dovodit povinnost správního orgánu poskytnout odvolateli dodatečnou lhůtu jen s tím účelem, aby byl případně doplněn další, v odvolání jen naznačený odvolací důvod, pokud odvolání již obsahuje aspoň jeden konkrétní a projednatelný odvolací důvod. Odvolání – tak, jak bylo podáno – tedy bylo projednatelné, a správní orgán nepochybil, pokud žalobkyni nevyzval k jeho doplnění. To, zda žalobkyně doplní odvolání podle svého příslibu, bylo již jen její věcí; této možnosti však žalobkyně nevyužila.

Na tuto otázku tak nedopadá názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53. Zde soud vyslovil, že správní orgán je povinen vyzvat žalobce k odstranění nedostatků odvolání navzdory výslovnému sdělení žalobce, že odvolání sám doplní v určité lhůtě. To se však podle zdejšího soudu vztahuje právě jen na případ, kdy je odvolání *neprojednatelné*, tj. neobsahuje žádný odvolací důvod, což nebyl případ žalobkyně.

Soud nesouhlasí se žalobkyní ani v její zásadní hmotněprávní námitce, totiž že na její činnost vůbec nedopadá nařízení Komise (ES) č. 2073/2005, že se nemohla dopustit správního deliktu spočívajícího v porušení povinnosti stanovené tímto nařízením a že za něj neměla být potrestána.

Podle § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 zákona o veterinární péči uloží Krajská veterinární správa právnické nebo podnikající fyzické osobě pokutu až do výše 1 000 000 Kč, pokud se tato osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropských společenství.

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 2073/2005 musejí provozovatelé potravinářských podniků při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe v případě potřeby provádět vyšetření podle mikrobiologických kritérií stanovených v příloze I. Podle čl. 4 odst. 2 nařízení rozhodnou o vhodné četnosti odběru vzorků provozovatelé potravinářských podniků, nestanoví-li ovšem příloha I zvláštní četnost odběru vzorků, přičemž v takových případech odpovídá četnost odběru vzorků nejméně četnosti stanovené v příloze I. Provozovatelé potravinářských podniků takto rozhodnou v rámci svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe, přičemž zohlední návod k použití potravin. Četnost odběru vzorků může být přizpůsobena povaze a velikosti potravinářských podniků, pokud ovšem nebude ohrožena bezpečnost potravin.

Příloha I, kapitola 3, oddíl 3.2 tohoto nařízení pak stanoví pravidla pro odběr vzorků na jatkách a v závodech vyrábějících mleté maso a masné polotovary; provozovatelé těchto zařízení odeberou vzorky pro mikrobiologické vyšetření nejméně jednou týdně, v určitých zde specifikovaných případech pak může být četnost odběrů snížena na čtrnáctidenní. Uvádí se tu také, že je-li to na základě analýzy rizik opodstatněné a schválí-li to následně příslušný orgán, mohou být malé jatky a zařízení, která vyrábějí mleté maso a masné polotovary v malých množstvích, z požadavků na četnost odběru vzorků vyňaty.

Žalobkyně v zásadě namítala, že při své činnosti dbala na hygienické zásady, její maso je prověřené (a bylo shledáno nezávadným i při kontrole), proto nevznikla potřeba postupovat podle nařízení. Jde o maloobchod (nikoli jatka či závod), který se pojmově vymyká z působnosti nařízení; náklady na odběr vzorků by byly neúměrné, čímž by byl omezen i volný pohyb potravin. Žádná z těchto námitek však není s to zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí; právní výklad žalovaného považuje zdejší soud za zcela správný, a nemá ani důvod odchytil se od hodnocení, které již v obdobné věci žalobkyně provedl ve svém rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 10 Ca 347/2009-99.

Nadpis příslušné části přílohy I nařízení, kterou správní orgány v této věci aplikovaly – tedy její kapitoly 3 oddílu 3.2 – zní: „*odběr vzorků na jatkách a v závodech vyrábějících mleté maso (v anglickém znění *premises producing minced meat*, ve francouzském znění *les lieux de production de viandes hachées*) a masné polotovary k bakteriologickému vyšetření*“. Povinnost, za jejíž porušení byla žalobkyně postižena, je upravena textem tohoto znění: „*provozovatelé potravinářských podniků provozující jatky či zařízení, která vyrábějí mleté maso (v anglickém znění *establishments producing minced meat*, ve francouzském znění *des établissements producteurs de viande hachée*), masné polotovary nebo mechanicky oddělované maso odeberou vzorky pro mikrobiologické vyšetření nejméně jednou týdně. Den odběru vzorků se každý týden mění, aby se zajistilo pokrytí každého dne v týdnu*“. Dle názoru soudu je tedy zřejmé, že tato povinnost nedopadá jen na provozovatele jatek a závodů, jak je uvedeno v nadpisu tohoto ustanovení, ale dopadá i na provozovatele potravinářských podniků provozujících jatky či zařízení, což je pojem širší. Kromě toho ani z dalších jazykových verzí není patrné, že by nařízení v této části chtělo omezit svou působnost pouze na „závody“ tak, jak je chápe žalobkyně (tedy zřejmě jakési továrny, jejichž hlavním předmětem činnosti je právě výroba mletého masa a masných polotovarů – na rozdíl od žalobkyně, pro niž je to činnost pouze doplňková a která provozuje pouze prodejny); jak anglické *premises*, tak francouzské *lieux de production* označují v nejobecnějším slova smyslu provozovny či místa, kde dané masné výrobky vznikají. Není přitom spor o to, že v zařízeních, provozovnách či prodejnách žalobkyně se vyrábějí mleté směsi a masné polotovary.

Ačkoli pojem „zařízení“ není ani v českých právních předpisech ani v evropských předpisech přímo vymezen, je možno podpůrně použít např. definici „potravinářského podniku“ v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin. Podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení se potravinářským podnikem rozumí veřejný nebo soukromý podnik, ziskový nebo neziskový, který vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin. Tato definice pak na provozovny žalobkyně nepochybně dopadá.

Pro působnost nařízení není podstatné, že maso, z něhož žalobkyně zpracovává své výrobky, pochází od certifikovaných dodavatelů a prošlo veterinární kontrolou: ke kontaminaci totiž může dojít právě i při zpracování masa původně nezávadného. Protože příloha I kapitola 3 oddíl 3.2 na žalobkyni dopadá, není její věcí, jak často bude vzorky odebírat. To, že mikrobiologická vyšetření prováděná jednou či dvakrát ročně dopadla dobře, nevyjímá žalobkyni z působnosti právě zmíněné části nařízení. Ta se krom toho výslovně zmiňuje i o osobách provozujících zařízení, která vyrábějí mleté maso a masné polotovary v malých množstvích. Neobstojí tedy ani tvrzení, že nařízení se vztahuje pouze na velkovýrobce. To popírá i obecně formulovaný text čl. 3 odst. 1 nařízení; podle něj musejí provozovatelé potravinářských podniků zajistit, aby potraviny splňovaly příslušná mikrobiologická kritéria podle přílohy I. Za tímto účelem musejí provozovatelé potravinářských podniků *ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce potravin, včetně maloobchodu*, v rámci svých postupů založených na zásadách HACCP spolu s uplatňováním správné hygienické praxe přijímat opatření dále uvedená.

Je rovněž nutno souhlasit s žalovaným v tom, že ani ustanovení čl. 4 odst. 2 poslední věty nařízení o možnosti přizpůsobit četnost odběru vzorků povaze a velikosti potravinářského podniku nedává samo o sobě žalobkyni možnost, aby sama o své vůli snížila stanovenou četnost. V případě zařízení vyrábějících mleté maso a masné polotovary totiž platí pravidlo obsažené v závěru přílohy I kapitoly 3 bodu 3.2 nařízení, které stanoví: *„Je-li to však na základě analýzy rizik opodstatněné a schválí-li to následně příslušný orgán, mohou být malé jatky a zařízení, která vyrábějí mleté maso a masné polotovary v malých množstvích, z požadavků na četnost odběru vzorků vyňaty“*. Jedním z podstatných předpokladů pro to, aby mohla žalobkyně ve svých provozovnách snížit četnost odběru vzorků, tak bylo schválení příslušným orgánem (k čemuž nedošlo), a to na základě analýzy rizik (tedy mj. i doložení toho, že dosavadní kontroly vzorků neprokázaly po určitou dobu výskyt závad).

Pokud žalobkyně považuje povinnosti stanovené nařízením za příliš přísné a finančně náročné, mohla ve smyslu právě citovaného ustanovení (příloha I kapitola 3 oddíl 3.2 *in fine*) podat žádost o vynětí z četnosti vyšetřování vzorků. To žalobkyně úspěšně učinila v jiných prodejnách; co se týče nyní projednávaných provozoven, v několika případech žádost podala, ale neuspěla, protože z podkladů pro mikrobiologické vyšetření nebylo zřejmé, zda vzorky byly skutečně odebrány v té které prodejně. Skutečnost, že nařízení upravuje možnost být vyňat z povinnosti, popírá tvrzení žalobkyně, že stanovené povinnosti jsou příliš přísné, v malých podnicích reálně nesplnitelné a vůči nim likvidační – protože povinnosti nejsou bezvýjimečné a lze se jich zprostit, k tomu je také ovšem třeba splnit podmínky.

Soud nevyhověl ani žádosti o to, aby soud položil Evropskému soudnímu dvoru předběžnou otázku, zda se na výrobce masných polotovarů vztahuje žalovanou tvrzená povinnost v situaci, kdy výrobcem je maloobchodník s ověřeným HACCP, produkující malé množství čerstvých masných polotovarů podléhajících obligatorně tepelné úpravě, které nabízí na místě výroby k prodeji pouze konečnému spotřebiteli, přičemž surovina pochází od dodavatelů dozorovaných výrobcem a je souběžně prodávána jako výsekové maso v provozovně výrobce.

Podle článku 267 Smlouvy o Evropském společenství má Soudní dvůr Evropské unie pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: a) výkladu Smluv, b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie. Vystane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce.

Ačkoli správní orgány i soud v této věci aplikovaly právo Společenství, nenastala zde situace předvídaná článkem 267 – totiž že by rozhodnutí Evropského soudního dvora o předběžné otázce bylo nezbytné k vynesení rozsudku zdejšího soudu. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že shora popsané povinnosti na žalobkyni dopadají a tato skutečnost jednoznačně vyplývá již z textu nařízení. Výkladu Evropského soudního dvora tu není třeba.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci uspěl a žádal náhradu nákladů řízení spočívajících v cestovním Brno – Praha a zpět s tím, že ačkoli on sám má sídlo v Praze, danou otázkou se zabývá jeho zaměstnanec s místem výkonu práce v Brně, který k jednání soudu musel přijet do Prahy. Tento náklad však soud nepovažoval za účelně vynaložený a žalovanému jeho náhradu nepřiznal. Ačkoli soud nepopírá, že jde o poměrně úzkou a speciální problematiku, trvá na tom, že je věcí žalovaného – jakožto specializovaného orgánu státní správy –

zorganizovat si výkon své působnosti tak, aby mu to nepřinášelo zvýšené náklady. Pokud příslušného specializovaného zaměstnance skutečně nemůže u soudu zastoupit jiný zaměstnanec, který pracuje v Praze, musí pak žalovaný nést své cestovní náklady sám.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 2. listopadu 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková